

her i Byen, og at det derfor er ret nødvendigt, at den bliver alsidigt belyst, og jeg for mit Vedkommende og mit Parti har skellig Grund til at dvæle udførligt ved den, navnlig under Hensyn til den Mistænkeliggørelse af vore Motiver, som man fra Regeringspartiernes Side i nogle Aar har anvendt her i Byen, dels i Pressen og dels ved Motivering af deres Standpunkter paa Rigsdagen. Jeg skal først henvende mig til Hr. Jessen. Han anførte en Statistik — jeg fik ikke fat paa, fra hvilket Aar den var —, som omhandlede Huslejeforskydningerne gennem en vis Periode set i Sammenhæng med de vedkommende Statsborgeres Indtægter, og han kom til det Resultat, at fra at omfatte en Femtedel eller en Sjettedel af Indtægten hos Lejerne, var den naaet op til at omfatte henved Halvdelen. Jeg ved som sagt ikke, hvornaar denne Statistik begyndte, og hvornaar den endte, men hvis man undersøger de faktiske Forhold her i Byen i Øjeblikket, vil man se, at i de sidste 2—3 Aar, i hvilke Pengenes faldende Værdi har været saa iøjnespringende, og i hvilke Lønforholdene er blevet ændret, heldigvis og med Rette, i saa stor Stil, er det afgjort ikke Husværterne, som har kunnet lægge mest paa; hvad de har kunnet lægge paa, er kun en Brøkdel af, hvad andre har kunnet lægge paa. Jeg kunde i den Henseende have Lyst til at spørge Hr. Jessen, hvorledes det gaar med de socialistiske Byggeselskabers Lejepaalæg i disse Aar, og hvor meget de respektive socialdemokratiske eller andre Lejere maa betale af deres Aarsindtægt. Jeg fik forgangen Dag af Hr. J. Chr. Jensen at vide, at det var gode Selskaber, som aldrig havde været i Nærheden af at gaa i Stykker, men som befandt sig rigtig vel, og jeg maa da gaa ud fra, at der er god Balance i dem. Da jeg har lidt Kendskab til Værtsforhold, desformedelst at jeg selv er Grundejer, vil jeg gerne spørge Hr. Jessen, hvorledes Forholdet er i de Kredse mellem de vedkommende Lejeres Aarsindtægt og den Leje, de maa betale for at bebo hans Huse. Før ikke at trække Forhandlingerne for længe ud kan jeg sige paa Forhaand, at for saa vidt som det er nye Ejendomme, der er Tale om, maa Hr. Jessens Lejere betale meget, meget mere end vi under de gamle Husværter i de gamle Ejendomme, hvorom der her er Tale, et Forhold, som tydeligt og klart viser, at der efter vort Forslag ikke paa nogen Maade skæres nogen Rem af Lejernes Ryg, som Socialdemokraterne ikke to Gange har skaaret af deres Lejere inden-

for deres eget Bygningsomraade. Derfor tror jeg, at Hr. Jessens Statistik ikke duer meget; den kan derimod gøre sig til en Artikel i Morgen i „Social-Demokraten“, der fremstiller os andre som dem, der ønsker at skære en god tyk Rem af Lejernes Rygstykker. Hr. Jessen anførte bl. a. Aarstallene 1911—16, men det, vi beskæftiger os med her, er jo ikke en Undersøgelse af, hvorledes Lejen er gaaet i Vejret fra 1911 indtil et Aarstid eller to efter Krigens Udbrud, men derimod, hvorledes Forholdet har udviklet sig fra 1914 indtil nu. En Statistik herover foreligger vel neppe, og det forekommer mig ikke helt rigtigt at føre en Statistik frem i denne Debat, som drejer sig om Tidspunkter, der ligger saa langt tilbage, som Tilfældet var med en Del af den Statistik, Hr. Jessen læste op.

Jeg skulde have sagt, at Huslejelovene altid gik Husejerne for nær! Det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at Huslejelovgivningen ganske ensidigt har været i Lejernes Favør, og jeg har føjet til: med Rette. Den har reguleret Forholdene saaledes, at Lejerne ikke under nogen Omstændigheder er kommet til at svare Blodpenge til Ejendomsspekulationen, og i Bestræbelserne for at regulere dette Forhold har vi været ligesaa interesserede som de andre Partier.

Den ærede Minister udtalte, at saaledes som Styrkeforholdet var i det andet Ting, kunde man befrygte, at visse af de Ændringsforslag, som var stillede af Mindretallet hernede, blev gennemført, og han var derfor tilbøjelig til at slaa ind paa Tanken om at tidsbegrænse Loven. Han gjorde det ud fra den Betragtning, at disse Mindretal, Venstre og Folkepartiet, blev villigere og villigere til at gøre Indrømmelser, og det var derfor rart, at Fristen blev saa kort som muligt. Ja, hvor det har vist sig, at der var Huller, hvor man erfaringsmæssig har opdaget, at Loven ikke var tilstrækkelig i Lejernes Favør, er vi gaaet med, og hvor saadant skulde vise sig i Fremtiden, er vi parate til at gaa med. Det gælder mit Parti, og jeg er overbevist om, at det samme gælder Venstre. Men den Omstændighed, at Magtforholdene desværre ikke er, som de skulde være for Regeringen og dens nærmeste Fæller oppe i Landstinget, er nok Anledning til, at de kan kvæle en Taare, men dette Landsting er der nu en Gang, de Partiforhold, der er i Landstinget, har vi nu en Gang, og de er et Resultat af den nye Grundlov, saa jeg antager, at Mini-